із повітря в повітря зринають твої птахи

як вода у клепсидрі з нічийного ока сну

тут кульбаби вінками означують хист і схил

у тоненьких долонях розхлюпуючи весну

тут буває за пристрасть віддати себе і стріт

на вівтар чи на плаху розмінюючи єство

але більші від серця окрушини твоїх сліз

як слова у клепсидрі висотують за-

-жи-

-во

у вінку із кульбаб що заплющили очі на дощ

у долоні затеплій завічній в губах із кульбаб

у коханні що майже кохання майже наше

у пальцях пелюстками по спині

стікати